

Žalobkyně, jež vystupovala z vlaku na nesprávné straně (odvrácené od nástupiště), utrpěla úraz a domáhá se na žalovaném státu proto náhrady škody jí z toho vzniklé. N i ž š í s o u d y uznaly částečně podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d zamítl žalobu vůbec.

D ů v o d y:

Podle § 1 zákona č. 27/1869 ř. z. jest rozuměti příhodou v dopravě jen úchytku od pravidelného provozu dráhy udavší se mimo osobu poškozeného, která jest sama o sobě způsobilá přivoditi poranění nebo usmrcení člověka, jak vyloženo bylo v četných rozhodnutích nejvyššího soudu, zejména v rozh. č. 69, 155, 7519 a 8543 Sb. n. s. Šlo by tedy o příhodu v dopravě, kdyby nebylo lze dveře vagonu na výstupní stanici obvyklým způsobem otevřít, an cestující pokoušející se o jejich otevření může z vagonu vypadnouti, když po větším úsilí dveře znenadání povolí a se otevrou. Než v souzeném případě nebyla tato závada dveří v příčinné souvislosti s úrazem žalobkyně. Neboť ona se nezranila tím, že dveře najednou povolily a při tom ji zranily, nýbrž k úrazu došlo jen proto, že žalobkyně, nemohouc otevřít dveře určené k vystoupení, otevřela si protilehlé dveře, směřující k opačné straně nádražní budovy, vystupovala po schůdcích na této nesprávné straně, a že, když vstoupila na poslední schůdek, dal se vlak do pohybu, při čemž ona upadla a zranila se. Vadnost dveří vagonu nezavdala ani důvodnou pohnutku k použití protilehlých dveří. Učinila-li tak žalobkyně, nedbala nejen průměrné opatrnosti (§ 1297 obč. zák.), nýbrž jednala i proti zákazu vystupovati na protilehlé straně nástupiště. Vyšel proto podnět k zakázanému vystoupení na nesprávné straně pouze z její vlastní snahy, vystoupiti na stanici za všech okolností, tedy výhradně z její subjektivní pohnutky, nikoliv z neodvratného donucení příhodou v dopravě, takže její nesprávné vystoupení na schůdky vagonu nelze pokládati ani za mezitímní příčinu úrazu spolu s příhodou v dopravě. Není proto pro žalobní nárok vyvozovaný ze zákona o ručení železnic nezbytného předpokladu podle § 1 tohoto zákona.

Čís. 15176.

Právnícká osoba jako zaměstnavatel musí projevíti vůli směřující ke změně služebního poměru (snížení odměny) způsobem ve stanovách předepsaným. Nedostatek ten nemůže býti nahrazen projevem jejího funkcionáře, pokud není k tomu zmocněn, vůči zaměstnanci, ani když zaměstnanec proti změně nic nenamítal a přijímal snížené požitky.

(Rozh. ze dne 6. května 1936, Rv II 142/36.)

Žalobce opřel žalobní nárok na zařadovanou remuneraci o smlouvu se žalovaným cukrovarem sjednanou. Žalovaný cukrovar namítl, že

došlo ke změně smlouvy se žalobcem tím, že žalobce, když mu bylo sděleno, že se mu nedostane mimořádné remunerace a že, bude-li na ní trvati, může práci žalovaného cukrovaru opustiti, nevyvodil žádných důsledků z tohoto sdělení, nýbrž setrval ve službě u žalovaného cukrovaru, přijímal plat, řádnou remuneraci a naturální požitky, nikdy se však od roku 1931, pokud se týče 1932 nezmínil, že mu náleží také zažalovaná mimořádná remunerace. Tím prý se této remunerace vzdal. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalovaný cukrovar namítl pouze, že v roce 1931 a v roce 1932 byla žádost žalobcova o vyplacení remunerace zamítnuta a že Ing. F. na žádost žalobcovu, by mohl žádost o vyplacení remunerace před správní radou opěťovati, mu sdělil, že správní rada o jeho žádosti sotva bude jednati, nemůže-li se vykázati písemnou smlouvou. Zbývá tedy jen sdělení, které učinil žalobci místopředseda žalovaného cukrovaru František Z. v roce 1932. Než žalovaným cukrovarem nebylo vůbec tvrzeno, že se jeho správní rada usnesla, aby žalobci bylo sděleno, že s ním bude sjednána nějaká nová smlouva o snížených služebních požitcích, a že František Z. jako člen správní rady žalovaného cukrovaru má žalobci učiniti nabídku na změnu smlouvy v této části. Neprokázal-li však žalovaný cukrovar, pokud jde o změnu úmluvy o remuneraci, že projevil svou vůli způsobem stanovami předepsaným, t. j. usnesením správní rady, nemohla ovšem ani prohlášením místopředsedy správní rady cukrovaru k žalobci býti založena nová smlouva upravující jeho služební plat jinak, než jaký měl dosud, včítaje v to i remuneraci. Nesejde ani na tom, zda se žalobce ještě v roce 1932 a v roce 1934 nedomáhal u správní rady vyplacení remunerace, ježto nedomáhání se této remunerace nemohlo samo o sobě způsobiti změnu smlouvy o výši služebního platu se žalovaným cukrovarem sjednané, projevil-li žalobce i podle tvrzení žalovaného cukrovaru samého jinakým způsobem, že na svém nároku na zažalovanou remuneraci trvá přes to, že mu její vyplacení bylo odmítnuto. K zachování jeho nároku nebylo třeba, aby se domáhal vyplacení remunerace každý rok nebo dokonce při každé výplatě svých pravidelných služebních platů; neuplatnění práva jemu ze smlouvy proti žalovanému cukrovaru příslušejícího nemělo pro něho podle zákona za zjištěných okolností žádný jiný následek, než že by po uplynutí lhůty promlčecí nemohl svůj nárok již s úspěchem zažalovati.

Čís. 15177.

Jde o vadnost řízení, nastala-li v řízení před obchodním soudem změna v osobě soudce laika a nebyla-li věc před změněným senátem znovu projednána.

(Rozh. ze dne 7. května 1936, Rv I 595/34.)